

SUFOI ©
ufo-nyt

51. årg. 2009

1. kvartal

Nr. 1

**Mysteriet i Aurora
Jagten på vragrester
Hvad så astronauten?
Verdens første ufo-styrt**

Forsideillustration:

"... Det fløj direkte over byens torv, og da det nåede den nordlige del af byen, ramte det toppen af dommer Proctors vindmølle og gik i tusinde stykker i en frygtelig eksplosion, spredte vragestykker over et stort område, ødelagde vindmøllen og en vandtank og raserede dommerens prydhave. Luftskeibets pilot var formentlig den eneste ombordværende, og selv om resterne af ham er ilde tilredt, har man fundet tilstrækkeligt til at kunne fastslå, at han ikke stammer fra denne verden ..."

Læs mere i artiklen "Mysteriet i Aurora".

(Tegning: Bo Møller Hansen)

Indhold

Når myter falder til jorden.....	3
Verdens første ufo-styrt.....	4
Mysteriet i Aurora	6
Jagten på vragrester	9
Hvad så Buzz Aldrin?	17
Afslørende nyt om Condon-rapporten.....	19
Ufologi og videnskab, 1. del.....	21
Læsertilbud.....	23
Når englehåret daler	24

Redaktionen af dette nummer er afsluttet den 15. januar 2009.

Skandinavisk UFO Information

SUFOI

Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:

Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: www.ufo.dk
E-mail: info@sufoi.dk

SUFOI's formål og ledelse:

Se side 3

Copyright:

© SUFOI 2009

Nyhedsmediernes kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.

Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufoforskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:

Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:

Ole Henningsen
e-mail: oleh@post1.tele.dk

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:

Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:

Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S
- 57 64 60 85

Annoncer:

Redaktionen modtager gerne re-proklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:

Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2009:

I 2009 udkommer UFO-Nyt 14. februar, 16. maj, 15. august og 14. november.

Abonnement:

UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2009 er kr. 307,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 80,00 (i alt kr. 387,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande. Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2009-2013 inkl.) for kr. 1.535,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.935,00.

Adresseændringer:

Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufo-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et ufo-fænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand

Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted. 30 61 63 72.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde

Toke Haunstrup, Skippingevej 25, Særslev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser og pressekontakt

Kim Møller Hansen, 30 61 63 72.

Foredrag

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg. 86 82 64 02.

Hjemmeside

Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 59 20.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Postboks 95, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Når myter falder til jorden

Flertallet af artiklerne i dette nummer af *UFO-Nyt* har en gennemgående, rød tråd: *nedstyrtninger*. Det er selvfølgelig ikke nogen tilfældighed. En af grundene er, at jeg i efteråret 2008 læste bogen "X-Plane Crashes. Exploring Experimental, Rocket Plane, and Spycraft Incidents, Accidents And Crash Sites" skrevet af Peter W. Merlin og Tony Moore. De to amerikanere har siden 1970'erne interesseret sig for fly og især for eksperimentalfly (de fleste med et X i navnet) og gennemført utallige ekspeditioner til steder, hvor X-fly er styrtet ned. Sammen med andre fly-entusiaster har de dannet "Aerospace Archeology Team" (se også www.thexhunters.com). Deres velillustrerede bog er interessant læsning, og jeg faldt bl.a. over et afsnit med overskriften "UFO Crash Site?". Det sætter de mange myter om nedstyrtede rumskibe i et nyt lys: Der er ingen tvivl om, at mange historier om ufo-styrt i virkeligheden er forvanskede genfortællinger af ægte havarier, ikke af rumskibe, men af hemmelige eksperimentalfly. Læs mere i artiklen "Jagten på vragester".

En anden god grund til at se nærmere på nedstyrtninger er, at historierne om dem lever i bedste velgående. I DR2's temaaften om ufoer ("UFOerne vender tilbage"), sendt lørdag den 29. november 2008, havde programets tilrettelægger, Ole Retsbo, været i New Mexico, hvor en lokal rumskibstilhænger viste Retsbo og filmholdet rundt på et formodet nedstyrtningssted. Det drejede sig om den påståede ufo-nedstyrtning i marts 1948 ved Aztec i New Mexico. Hændelsen blev udødeliggjort i bogen "Behind the Flying Saucers" (1950) af Frank Scully og bygger på oplysninger fra opfinderen Silas Newton og hans makker Leo GeBauer, der ifølge Newton var en statsansat videnskabsmand, som havde arbejdet på hemmelige projekter for regeringen. Ifølge de to driftige herrer havde det havarede rumskib med en diameter på 10 meter haft flere små rumvæsner ombord.

Newton og GeBauer var i besiddelse af et stykke mystisk, ikke-jordisk metal, der kunne spore olie, og som de gerne stillede til rådighed for oliejegere, naturligvis mod betaling.

Scullys oplysninger blev tjekket af journalisten J.P. Cahn fra San Francisco. Cahn kunne i 1952 afsløre, at Newton og GeBauer var garvede svindlere, der gennem deres tvivlsomme projekter havde franarret investorer pæne summer og i den grad var i konflikt med loven. Newtons mystiske vragester var blot jordisk aluminium. Afsløringen kølnede mange ufologers interesse for påståede ufo-nedstyrtninger i årevis, og Scully blev sendt i skammekrogen, men, som Ole Retsbo kunne dokumentere i tv-udsendelsen, så dyrkes Aztec-hændelsen stadig, og den sympatiske, lokale rundviser i New Mexicos ørken nævnte intet om Newtons og GeBauers meritter for 60 år siden.

Og Aztec er som bekendt ikke det eneste nedstyrtningssted. Vi kommer selvfølgelig ikke uden om Roswell, heller ikke i dette nummer af *UFO-Nyt*, selv om vi i SUFOI ikke mener, at hændelsen her har noget som helst med rumskibe at gøre. Står det derimod til Ryan S. Wood, så er der foruden Roswell og Aztec 72 andre ufo-nedstyrtningssteder Jorden rundt. Wood har siden 2003 hvert år i november afholdt en "Crash Retrieval Conference" i Las Vegas, og i 2005 udgav han bogen "Majic Eyes Only – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology", hvor han genfortæller historierne om alle ufo-nedstyrtningerne. Men kvantitet og kvalitet følges som bekendt ikke altid ad, og anekdoter gør ingen videnskab – uden dokumentation er selv 74 anekdoter intet værd. Ryan S. Wood bruger samme metode som Frank Scully: Hellere en god historie end at lade sig forvirre af fakta!

Men myterne lever endnu. Dette nummer af *UFO-Nyt* forsøger at pille lidt ved dem.

AF KIM MØLLER
HANSEN

Verdens første ufo-styrt

" ... Den modigste af dem tog sit gevær og sneg sig forsigtigt tættere på for at skyde. Han skød og så, at monsteret faldt sammen, hvorefter han råbte i triumf. De øvrige tilskuere stormede nu hen mod monsteret med plejle og høtyve. En af dem gik til angreb på det, som han troede var monsterets hud, men det udløste en giftig stank, så alle flygtede. Der er ingen tvivl om, at rygten om denne frygtelige hændelse flyver ud over det ganske land ..."

AF GREG BISHOP

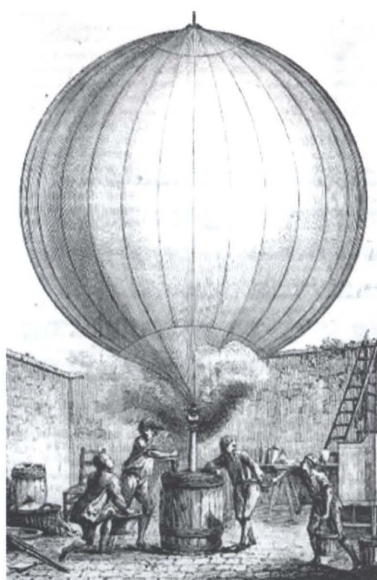
Joseph og Etienne Montgolfier var velhavende, franske papirfabrikanter med så berømte klienter som Louis XVI. De er dog mest kendte for at have opfundet en metode til at få genstande tungere end luften til at svæve. Det gjorde de ved at lede varm luft ind i store silkeposer.

Da rygterne om deres opdagelse nåede Paris, opfordrede Det Franske Videnskabernes Akademi dem til at demonstrere opfindelsen. Mindre end en måned før, deres historiske 12 meter store ballon fløj med en kylling, et får og en and mere end tre kilometer i 500 meters højde foran kongen, hoffet og Marie Antoinette, anmodede Akademiet et af sine medlemmer om at forsøge at fremstille sin egen ballon.

Jacques Alexandre Cesar Charles var en ung fysiker, der kun havde ringe eller slet ingen ide om, hvilket materiale Montgolfier-brødrene havde brugt til at sende deres opfindelse til vejrs. Han vidste kun, at de brugte en slags gas i lufttætte poser. Han havde dog kendskab til de eksperimenter, som den britiske videnskabsmand Henry Cavendish havde udført i 1766, hvor han opdagede en metode til produktion og opbevaring af brint. Sammen med sine assistenter brugte Charles tre dage, 225 kg svovlsyre og 450 kg jern til at fremstille gas nok til at fylde en gummi-imprægneret silkeballon med en diameter på 4 meter.

Den 27. august 1783 så 50.000 jublende parisere Charles' ballon stige omkring 1.000 meter op og forsvinde ud i den blå luft. Den landede 24 km borte i landsbyen Gonesse. Bønder og karle, som ikke kendte til den slags moderne foreteelser, nærmede sig ballonen fyldt med bange anelser. 80 år se-

Denne tegning fra 1700-tallet viser fremstilling af brint (hydrogen) af jernspåner og svovlsyre.

nere beskrev den britiske historiker Hatton Turner nærkontakten således:

”... Ved første øjekast så det for mange ud som om, at den kom fra en anden verden. Mange flygtede. Andre, som var noget mere rationelle, mente, at det var et misfoster af en fugl. Efter ballonen var styrtet ned, bevægede den sig lidt, fordi der stadig var lidt gas tilbage i den. Nogle modige forsøgte med forsigtige skridt at komme nærmere på den i håb om, at monsteret ville flyve væk. Den modigste af dem tog sit gevær og sneg sig forsigtigt tættere på for at skyde. Han skød og så, at monsteret faldt sammen, hvorefter han råbte i triumf. De øvrige tilskuere stormede nu hen mod monsteret med pleje og høtyve. En af dem gik til angreb på det, som han troede var monsterets hud, men det udløste en giftig stank, så alle flygtede. Der er ingen tvivl om, at rygten om denne frygtelige hændelse flyver ud over det ganske land.”

Som følge af den panik, der opstod, udsendte kongehuset en erklæring, der begyndte sådan:

”Der er gjort en opdagelse, som regeringen mener, at det er vigtigt, at alle kender, så man undgår, at folk bliver skræmte.”

Hvis den franske regering havde ønsket det, kunne den have holdt det hele hemmeligt ved at fortælle offentligheden, at man skulle være opmærksom på mær-

kelige luftskibe fra fjerne planeter og straks rapportere til de lokale myndigheder, hvis man fandt et, som var styrtet ned. Man skulle så lade det ligge, til hæren kunne komme og fjerne den farlige tingest. Regeringen kunne også have spredt informationer om, at de, der troede på vilde historier om luftskibe, var vanvittige.

Franskmændene var de første til at bruge balloner til krigsførelse, specielt til en tidlig form for luftrekonoscering. Den 2. juni 1794 steg kaptajn Jean Marie-Joseph Coutelle op over en slagmark nær den belgiske grænse, hvor de franske styrker kæmpede mod den østrigske hær. Tøjret til jorden tog han en kikkert og rapporterede om fjendens bevægelser, hvilket viste sig at få afgørende betydning for slagets gang.

Italien var mål for verdens første ”fugo”-angreb, da Østrig under belejringen af Venedig i 1849 opsendte små, ubemandede varmluftballoner. De var udstyret til at bære 30 pounds bomber med langsomt brændende lunter, så de først eksploderede, når ballonen faldt til jorden. De virkede nu ikke særlig godt, ganske som de japanske balloner under Anden Verdenskrig (se *UFO-Nyt* nr. 4/2008 side 13-21).

Hændelsen ved Gonesse viser, at når mennesker står over for noget nyt og uventet, bliver de skræmte, hvilket bl.a. trækker paralleller til cargo-kulten i det sydlige Stillehav under og efter Anden Verdenskrig. Stive trosystemer kan have en ugunstig virkning på os alle, hvad enten vi befinder os i det 18. eller det 21. århundrede. □

Kilde:

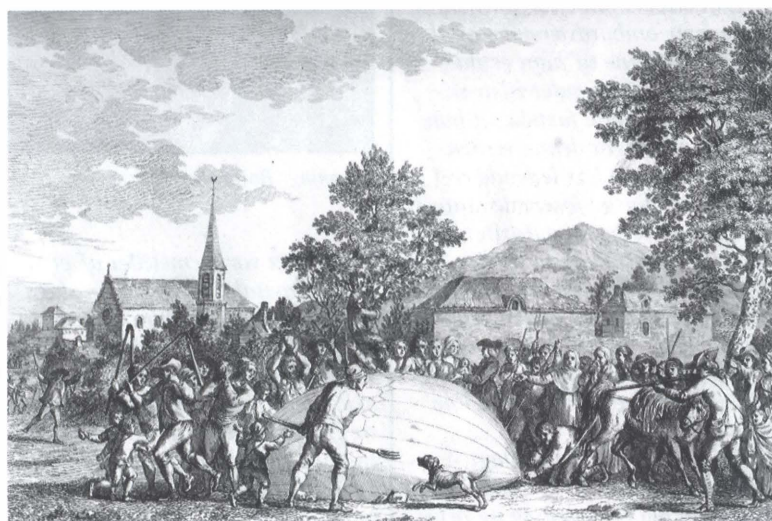
www.ufomystic.com

Oversættelse: *-for & kmh*

Cargo-kult

Typebetegnelse for en række nye religiøse bevægelser, der begyndte at opstå i Melanesien efter Første Verdenskrig. De opstår typisk omkring en profet, der forkynnder en drøm eller vision om en snarlig omvæltning, der skal indebære etnisk genoprejsning og velstand af europæisk målestok for melanesierne. Velstanden skal komme i form af en kæmpemæssig skibs- eller flyladning (cargo). Med den skal også forfædrene vende tilbage, og deres rige gaver, som de hvide hidtil har haft held til at bemægtige sig, skal omsider blive deres eget folk til del. Foruden traditionelle ritualer kan bygning af landingspladser og andre forbedringer til cargoens ankomst indgå i disse kulters religiøse praksis.

(Kilde: <http://leksikon.religion.dk>)

Mysteriet i Aurora

" ... Det fløj direkte over byens torv, og da det nåede den nordlige del af byen, ramte det toppen af dommer Proctors vindmølle og gik i tusinde stykker i en frygtelig eksplosion, spredte vragsstykker over et stort område, ødelagde vindmøllen og en vandtank og raserede dommerens prydhave. Luftskibets pilot var formentlig den eneste ombordværende, og selv om resterne af ham er ilde tilredt, har man fundet tilstrækkeligt til at kunne fastslå, at han ikke stammer fra denne verden ..."

AF KIM MØLLER
HANSEN

Et dramatisk havari

I 1897, halvtreds år før ufohistoriens mest omtalte begivenhed – nedstyrtningen ved Roswell – styrtede et fremmed rumskib ned i den lille by Aurora i Wise County i Texas.

Den oprindelige historie i avisen "The Dallas Morning News" fra mandag den 19. april 1897 lyder således:

Aurora, Wise Co., Tex., 17. april – Omkring kl. 6 denne morgen blev de morgenduelige indbyggere i Aurora forbavset over pludselig at se det luftskib, som har fløjet tværs over landet. Det fløj stik nord og i lavere højde end nogensinde før. Det havde helt tydeligt maskinproblemer, for hastigheden var kun 15-20 km/t, og luftskibet nærmede sig jorden mere og mere. Det fløj direkte over byens torv, og da det nåede den nordlige del af byen, ramte det toppen af dommer Proctors vindmølle og gik i tusinde stykker i en frygtelig eksplosion, spredte vragsstykker over et stort område, ødelagde vindmøllen og en vandtank og raserede dommerens prydhave.

Luftskibets pilot var formentlig den eneste ombordværende, og selv om resterne af ham er ilde tilredt, har man fundet tilstrækkeligt til at kunne fastslå, at han ikke stammer fra denne verden. T.J. Weems, stedets ledende repræsentant for de forenede staters signal tjeneste og en autoritet inden for astronomi, er af den opfattelse, at piloten var en indbygger fra planeten Mars. Han har papirer – sandsynligvis med optegnelser over rejserne – skrevet med ukendte tegn, som ikke kan tydes.

Luftskibet blev så ødelagt, at det er umuligt at konkludere noget om dets opbygning og driv-

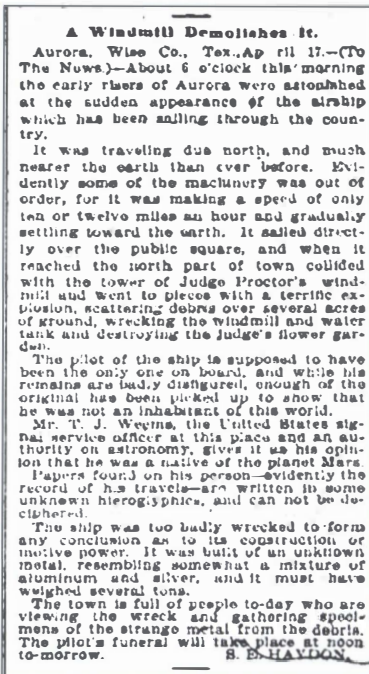

(Tegning: Bo Møller Hansen)

kraft. Det var fremstillet af et ukendt metal, der ligner en slags blanding af aluminium og solv, og må have vejlet adskillige tons. I dag vrinler byen med mennesker, der kigger nærmere på vraget og finder stykker af det mystiske metal blandt vragestumperne. Pilotens begravelse finder sted i morgen middag. S.E. Haydon.

Aurora-artiklen blev bragt sammen med adskillige andre notitser om den omsiggribende luftskibsbølge, der var begyndt i Californien i november 1896 og havde bredt sig østover tværs over Midtvesten for at dø ud i maj 1897.

Aurora-historien blev hverken fulgt op af "The Dallas Morning

Førstehåndskilden til Aurora-historien er denne lille avisnotits i "The Dallas Morning News" fra mandag den 19. april 1897.

News" eller af andre aviser, og intet tyder på, at nogen overhovedet tog historien alvorligt dengang. "The Dallas Morning News" havde bragt flere ledere og artikler i dagene op til den 19. april, hvor man gjorde tykt grin med de mange påståede observationer af luftskibe. Fx stod der i en af avisens ledere, at de mystiske luftskibe kom fra en hemmelig base

på Nordpolen, og telegrammer fortalte, at nogle luftskibe lignede kæmpemæssige kinesiske drager med røde flammer ud af næseborer, og at benene var propeller. Et luftskib, som fløj over Waxahachie, havde en kvindelig pilot, der sad og syede på en symaskine.

Historien fik heller ikke journalister på konkurrerende aviser til at hæve øjenbrynene eller skifte farvebånd på skrivemaskinerne. Man skulle ellers mene, at nyheden om, at et fremmed rumskib var styrtet ned 70 kilometer nord for Dallas, kunne få en hvilken som helst journalist væk fra skrivebordet for at se nærmere på sagen.

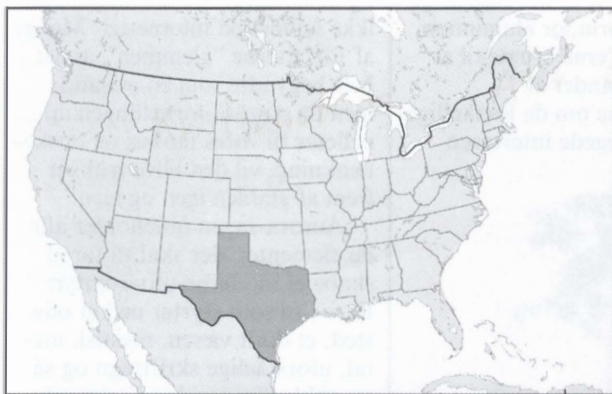
Når telegrafister keder sig

Historien blev glemt i 70 år, men dø ville den ikke, for den 4. januar 1967 dukkede den i form af et gammelt avisudklip op hos Frank Tolbert ansat på *The Dallas Morning News*, altså selv samme avis som havde søsat Aurora-historien. På dette tidspunkt var USA grebet af ufo-feber, så Tolbert blev fanget af historien. Han opsporede gamle jernbanearbejdere, som kunne huske luftskibsbølgen 1896-97 og Aurora-historien. De afslørede, at beretningerne om de mystiske luftskibe var et svindelnummer iscenesat af radiotelegrafister, som keded sig, og dyrket af en skare spøgefugle tværs over landet. Historierne blev troet af menigmand, ikke mindst fordi de

også blev viderebragt af Joseph Sculley, som var togkonduktør hos Texas and Pacific Line. Sculley havde tilnavnet "Troværdige Sculley" – naturligvis fordi han var ærligheden selv. Men åbenbart ikke i dette tilfælde ...

Frank Tolbert og andre skrev om Aurora-nedstyrtningen og genåbnede på denne måde sagen. Dette vakte interesse hos dr. J. Allen Hynek, videnskabelig konsulent for det amerikanske flyvevåbens Project Blue Book. Hynek sendte en efterforsker ved navn William F. Driskell til Aurora. Han fandt ud af, at der faktisk engang havde boet en dommer J.S. Proctor i Aurora, men at der aldrig havde været en vindmølle på hans gård. Og T.J. Weems var i virkeligheden byens grovsmed og hverken "repræsentant for de forenede staters signaltjeneste" eller "en autoritet inden for astronomi".

Driskell kunne (ligesom mange andre før og efter ham) konkludere, at den oprindelige historie var en avisand sat i verden af S.E. Haydon – en bomuldsopkøber og skribent – i et forsøg på at skabe sjov i gaden og give byen lidt tiltrængt opmærksomhed. En ny jernbanelinje var kort forinden blevet ført uden om byen, så den tidligere så driftige by var dømt til at gå en fremtid i møde som spøgelsesby. Desuden rejste mange pga. udbrud af plet-tyfus, og bomuldsindustrien blev ramt af hærgende snudebiller, som ødelagde bomuldsplanternes frøkapler. De fleste indbyggere flyttede derefter til nabobyen Rhome, 3-4

Aurora blev grundlagt i slutningen af 1850'erne og var i 1880'erne vokset til at have et posthus, to skoler, to bomuldsvirksomheder, to hoteller, 15 forretninger og et befolkningstal på op til 3.000. I dag er byen en slags soveby til Fort Worth og har omkring 850 indbyggere.

(Kort: Henrik Klinge Pedersen)

Nedstyrtninger

kilometer mod sydøst, hvor den nye jernbanelinje fik en station.

Driskells konklusion blev bakket op af lokalhistorikeren Etta Pegues, som kunne fortælle, at byens ældste afviste historien som svindel. En bog fra 1907 om byens historie nævner ikke nedstyrtningen med et eneste ord. Havde historien været sand, ville det lokalhistoriske skrift helt sikkert have lagt vægt på den, da det kunne have givet et rekordsalg.

Der var engang...

Men der skal mere til at kvæle en god historie. I 1973 blev ufoerne igen diskuteret på avisredaktionerne. Bill Case på *Dallas Times Herald* skrev en artikelserie om ufoer og genoplivede i denne forbindelse også Aurora-sagen. Han besøgte Aurora for at få syn for sagen. Det lykkedes ham at opspore tre indbyggere, som kunne huske historien.

En af dem, Mary Evans på 91 år, var 15 år, da "rumskibet" styrtede ned. Hun fortalte Bill Case, at hendes forældre havde forbudt hende at gå hen til ulykkesstedet. De havde selv set pilotens lig. Det "var en lille mand". Senere fortalte Mary Evans andre journalister, at hun var blevet fejlciteret, og at hun "ikke havde udtalt sig på denne måde".

G.C. Curley, en "forbavsende åndsfrisk" 98-årig beboer på et plejehjem i Lewisville fortalte Case, at han sammen med to venner var redet til Aurora for at se vraget og husker, at "de fortalte mig, at luftskibet dagen før var kommet fra Dallas af. Ingen vidste, hvad det var. De fortalte, at det ramte et eller andet nær

dommer Proctors brønd. Luftskibet blev ødelagt, og piloten ombord blev ilde tilredt. Mine venner fortalte, at der var en stor skare mennesker, som samlede stykker af det eksploderede luftskib op. Men ingen kunne identificere metallet. Vi havde ikke metal af den slags i Amerika dengang. Og de fortalte, at det var svært at beskrive piloten. De så bare en ødelagt krop. De sagde ikke noget om, hvorvidt folk var skræmte af nedstyrtningen eller ej. De forstod blot ikke, hvad det var."

Så går den vilde skattejagt

Det lykkedes Case at finde luftskibets formodede nedstyrtningssted på Proctors gård, som i 1973 var ejet af Brawley Oates. I 1967 havde Alfred Kraus fra West Texas State University gennemført stedet med en metaldetektor, men havde kun fundet gamle metalringe til et komfur, bidsler til seletøj og bilnummerplader fra 1930'erne. Alt dette valgte Case at "overse" i 1973 og påstod i stedet for, at den nuværende ejer af stedet, Oates, under oprydning i en gammel brønd havde fundet flere stykker sølvagtigt metal. Oates skulle også have fortalt, at han havde fået op-ringninger fra Hæren og CIA, som var interesseret i metalstykkerne.

Metallet blev sendt til analyse på tre forskellige laboratorier, hvorefter Case påstod, at videnskabsfolk havde beskrevet dem som værende højst usædvanlige. Senere analyser viste imidlertid, at de hovedsageligt bestod af den form for aluminium, som man i 1920'erne brugte til at lave gryder og pander af.

Avisartiklerne om de forskellige metalanalyser øgede interessen

for Aurora. Byen blev invaderet af nysgerrige og journaliser. Byens kirkegård blev endevenedt af skattejagere med metaldetektorer og spader, og omkring 20 grave blev skændet af de invaderende horder. Besindige borgere måtte på skift holde vagt på kirkegården for at forhindre mere hærværk.

Under et gammelt egetræ var der et underligt, cirkelformet gravsted med en trekantet gravsten, som blev udråbt til at være gravstenen over den døde rummand. Menighedsrådet kunne bevise, at gravstenen tilhørte en lokal familie, men ufofolkets hærgen fortsatte ufortrødent. Nogen ridsede en tegning af et cigarformet objekt på gravstenen, som endte med at blive stjålet og har været forsvundet lige siden.

Bill Case fortsatte jagten på rummanden. Han planlagde at få undersøgt rummandens formodede gravsted med en særlig "jordradar", men nåede det ikke inden sin død i 1974.

En god drejebog

Siden 1974 har der været stille i Aurora – i hvert fald på ufofronten – og byen huskes alene takket være S.E. Haydons avisand den 19. april 1897. Men historien lever. Den er blevet brugt som udgangspunkt for en lavbudgetfilm i 1985, "The Aurora Encounter" (som ifølge en anmeldelse i "Dallas Times Herald" var elendig og ganske overflødig), behandlet i forskellige amerikanske ufo-dokumentarserier og så selvfølgelig i ufo-bøger og ikke mindst på internettet. Mange af forfatterne "glemmer", at det hele begyndte som en avisand, men da Aurora-fortællingen appellerer til vores fantasi og ønsketænkning, vil den blive trukket frem af stalden igen og igen.

Aurora-sagen indeholder alle de elementer, der skal til for at skabe et moderne ufo-eventyr: Et fartøj som styrter ned et øde sted, et dødt væsen, mystisk metal, uforståelige skrifttegn og så en række "øjenvidner", der selv mange år efter den opdigtede begivenhed kan huske, hvad der virkelig skete. På denne måde er Aurora forløberen for Roswell-sagen, som 50 år senere skulle blive det 20. århundredes mest omdiskuterede ufo-begivenhed og have forbavsede mange lighedspunkter med Aurora. Her er absolut intet nyt under Solen. □

Ved indgangen til kirkegården i Aurora står dette skilt, hvor der bl.a. står: "Dette sted er også kendt på grund af historien om, at et rumskib styrtede ned her i nærheden i 1897, og at den dræbte pilot blev begravet her."

Jagten på vragrester

Næsten alle fortællinger om nedstyrtningen ved Roswell afsluttes med ordene: "... og flyvevåbnet fjernede hvert eneste spor efter nedstyrtningen." Men er det overhovedet muligt? Hvilke spor kan man finde 60 år efter en nedstyrtning? Og kan nedstyrtninger af hemmelige flytyper som U-2 og A-12 Oxcart i 1950'erne og 1960'erne have dannet grundlag for de mange historier om nedstyrtede rumskibe, og om militærpersonel som i al hemmelighed fjerner vragrester?

AF KIM MØLLER
HANSEN

(Foto: USAF)

Søg, og du skal finde!

Den 5. juni 1948 gennemgik den anden prototype af Northrops flyvende vinge YB-49 en række testflyvninger. Under en manøvre gik flyet ind i ukontrollabelt dyk. Den fem mand store besætning gjorde klar til at forlade flyet, men inden de nåede så langt, blev det store fly flået fra hinanden i luften. Flyets midterdel styrtede ned på en skråning nord for Rogers Dry Lake i Californien. Her blev vegetationen sat i brand og et stort område lagt øde. Det yderste af vingerne faldt ned i nærheden, mens andre vragrester regnede ned over et stort område. Alle ombordværende blev dræbt, heriblandt projektets chefpilot, kaptajn Glen Walter Edwards, som Edwards Air Force Base er opkaldt efter.

Northrops YB-49'er var et spændende, men noget ustabilt bombefly. Flyet horte hjemme på Muroc Air Force Base (der i december 1949 skiftede navn til Edwards Air Force Base). 40 år senere skulle den samme flyveplads lægge landingsbane til en anden og helt anderledes stabil, flyvende vinge fra Northrop, nemlig B-2 stealth bombeflyet.
(Foto: USAF)

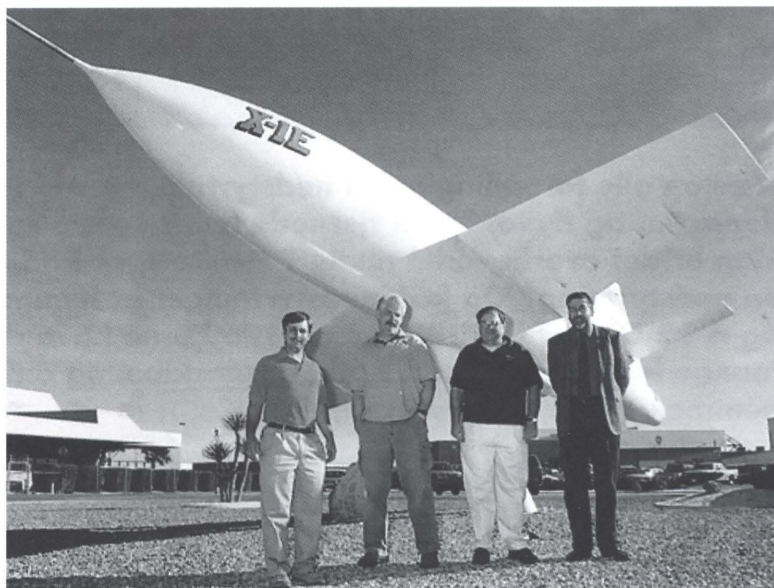
Nedstyrtninger

I 1994-95 fandt flyhistoriker Curtis Peebles og arkivar Peter Merlin – medlem af Aerospace Archeology Field Research Team – YB-49'eren nedstyrtningsssted. Allerede da de to mænd nærmede sig stedet, kunne de fornemme, at der engang var sket noget voldsomt her. Et område på omkring 30 gange 60 meter var blottet for vegetation. Selv efter 45 år var den afsvedne jordoverflade ikke i stand til at give næring til større planter. En finkæmning af området afslørede mange metalstykker. De fleste var stumper på få centimeter, men der var også flere større metalstumper. I udkanten af nedstyrtningssstedet lå der noget, som lignede lysegrå sten med en porøs overflade. Det viste sig at være klumper af smeltet aluminium. Ikke langt fra nedstyrtningssstedet var der en grøft. Her fandt Peebles og Merlin mange små metalstykker, som igennem årene var skyllet derned af regnvand.

Selv efter flyvevåbnet havde indsamlet "alle" vragele efter YB-49'eren, kunne man altså mere end 45 år senere finde stumper, som med garanti stammer fra det pågældende eksperimentalfly.

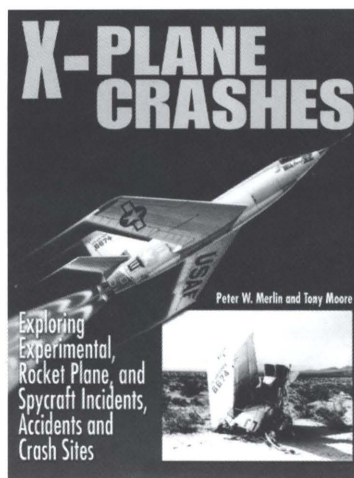
Ved nogle flystyrt bliver vrageresterne skubbet ned i et stort hul af en bulldozer. Det gjaldt fx prototypen af en B-1A, som styrtede ned den 29. august 1984. I foråret 1997, næsten 13 år efter styrtet, var Peter Merlin, Tony Moore og Curtis Peebles på nedstyrtningssstedet, hvor store vragerester stak op af jorden. Hvor en tilfældig forbipasserende nemt kunne have overset resterne efter YB-49'eren, var der ikke noget at tage fejl af mht. B-1A'ens nedstyrtningsssted, som var "mere frisk", og hvor vrageresterne ikke var forsøgt samlet op med samme grundighed som med YB-49'eren.

I disse to tilfælde kan man indvende, at ingen af de havarede fly – YB-49 eller B-1A – var

Fra venstre ses Peter W. Merlin (arkivar hos NASA Dryden Flight Research Center), Tony Moore, flyhistoriker Curtis Peebles og NASA's ledende historiker Michael H. Gorn (NASA).

(Foto: NASA/Tom Tschida)

Peter W. Merlin og Tony Moore har siden 1970'erne interesseret sig for fly og især for eksperimentalfly (de fleste med et X i navnet) og gennemført utallige ekspeditioner til steder, hvor X-fly er styrtet ned. Sammen med andre fly-entusiaster har de dannet "Aerospace Archeology Team". Følg med i deres arbejde på www.thexhunters.com.

hemmeligheder. De havde begge været genstand for stor presseomtale. Selv om de indeholdt klassificeret udstyr, var flyenes eksistens ikke i sig selv en hemmelighed. Roswell-troende vil hævde, at sikkerheden ville være ekstraordinær høj, hvis der var tale om et fremmed rumskib, og at alle spor derfor med sikkerhed ville være fjernet, så hemmeligheden kunne bevares.

Top Secret – og dog!

Der findes mange eksempler på ganske jordiske genstande, som er omgærdet af den højeste grad af hemmeligholdelse mht. deres design og enkeltdele. Hvis sådanne genstande blev knust mod jorden, skulle man forvente, at militæret ville gøre alt for at fjerne bevismaterialet. Selv den mindste vragestump kunne jo være kompromitterende for den nationale sikkerhed.

Sådan ser YB-49 nedstyrtningssstedet ud i dag.
(Foto: Check-Six.com)

Rockwell International B-1A. (Foto: USAF)

Den 22. maj 1957 var et B-36 bombefly under indflyvning til Kirtland Air Force Base i New Mexico, da en uarmeret MK-17 brintbombe rev sig løs, røg gennem bomberummet og fortsatte ned mod ørkenoverfladen, hvor bombens højeksplosive detonator skabte et krater med en diameter på ca. 8 meter og en dybde på næsten 4 meter. Rester af bomben blev spredt ud over et område i en radius på ca. halvdelen kilometer fra eksplosionsstedet.

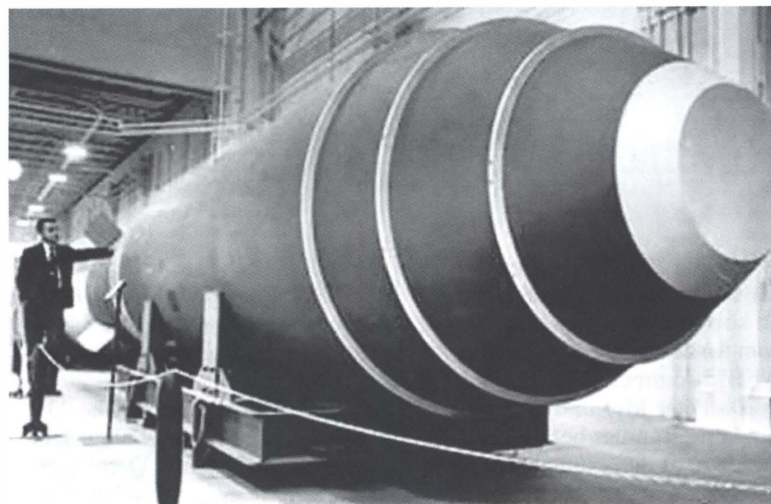
Nedslagsstedet lå i et fremkommeligt terræn mindre end otte kilometer fra kontrollårnet på Kirtland AFB, og ørkenoverfladen var jævn med kun sparsom vegetation, så det burde have været nemt at "rengøre" stedet. Alligevel nøjedes militæret med at fjerne følsomme vragele, hvorefter krateret blev udjævnet med en bulldozer.

Tredive år senere var Peter Merlin på nedstyrtningssstedet, hvor han fandt dele af bombens stålkappe samt smådele af aluminium, kork, plastic og bly. Det blev efterfølgende foræret til Na-

tional Atomic Museum, som bekræftede, at delene stammede fra den pågældende brintbombe.

I 1957 krævede *enhver form* for viden om, hvordan et atomvåben var opbygget, en særlig videnskabelig Q-clearing, som svarer til forsvarrets "Top Secret"-clearing. Det burde altså umiddelbart have været ganske utænkeligt, at blot den mindste del af et sådant våben kunne blive efterladt i ørkenen. Men det var ikke utænkeligt – det var uundgåeligt!

Uanset, hvor efterretningsmæssigt følsomt det nedstyrtede objekt er, er det umuligt at fjerne alle spor efter det. Vragrester kan spredes langt væk fra nedslagsstedet, blive begravet i blødt sand, skjult under vegetation osv. Selv hjulspor efter tunge lastbiler kan ses årtier senere – især på luftfotografier. De gennemgående spor, som Peter Merlin har fundet ved nedstyrtningssstederne, er rester af bålpladser, stumper af afbrændte

Det amerikanske forsvar producerede i alt 200 MK-17 brintbomber i 1954-55. Bomben var 8 meter lang og vejede 21 ton og var USA's kraftigste våben. (Foto: National Atomic Museum)

Et B-36 bombefly tabte en brintbombe under indflyvning til Kirtland Air Force Base, som ligger sydøst for byen Albuquerque i New Mexico. (Foto: USAF)

sække, kikseæsker med læsbare mærkater, aviser og dåser med militære madrationer – efterladt af de soldater, som har stået for oprydningen.

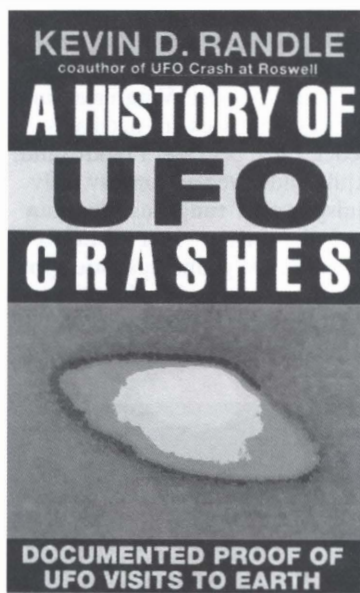
Det er Curtis Peebles' og ikke mindst Peter Merlins erfaring fra undersøgelser af flynedstyrtningsssteder, at hvis et fremmed rumskib virkelig var styrtet ned i 1947, ville der være vragrester at finde, selv efter 50-60 år.

Stof til rygtebørsen

I 1995 udkom bogen "A History of UFO Crashes" skrevet af Kevin Randle, der ligesom så mange andre amerikanske forfattere inden for genren tilsyneladende

Nedstyrtninger

mener, at kvantitet er bedre end kvalitet. Hvis bare man bringer en masse beretninger om formodede ufo-nedstyrtninger – uanset hvor tyndt dokumenterede de end måtte være – så vil alene mængden af beretninger være grund nok til at antage, at der alligevel må være noget om snakken. Ufo-nedstyrtninger kan vel ikke afvises, når så mange fortæller om dem, synes at være logikken.

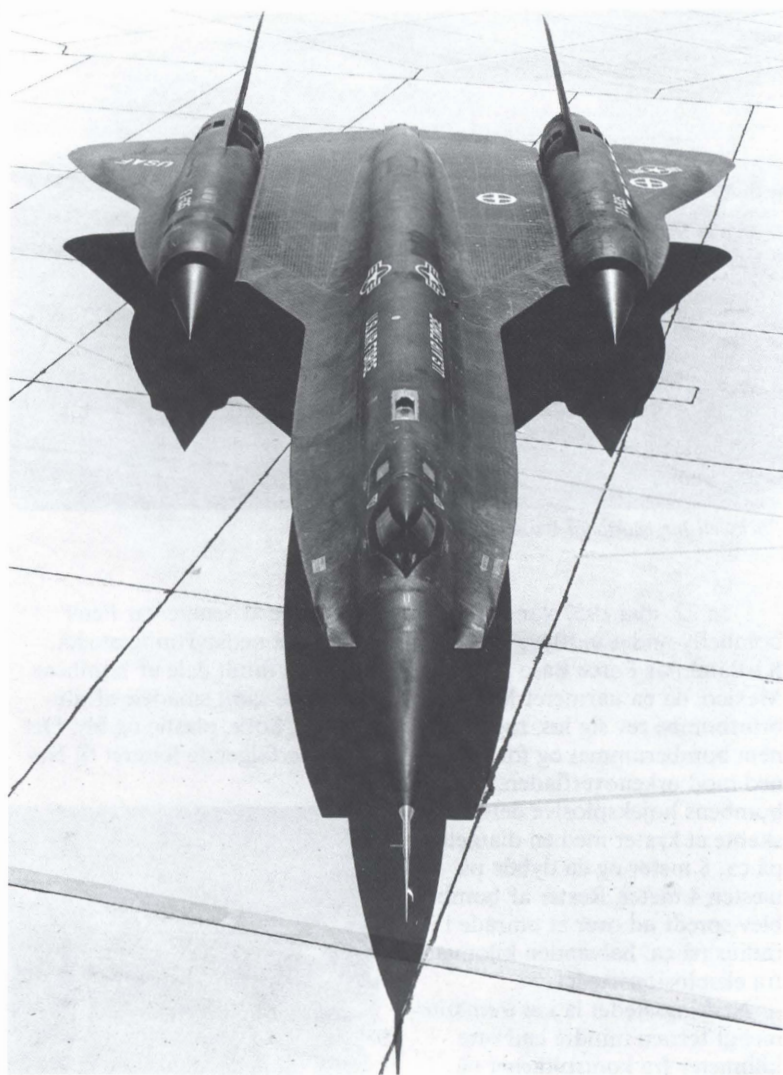

På side 204 i "A History of UFO Crashes" gengiver Randle en kort beretning om en hændelse, som fandt sted "nær Edwards AFB" i sommeren 1971.

Da Peter Merlin og Tony Moore læste Randles beretning, slog det dem, at den kunne være en forvansket beskrivelse af et flystyrt, som de netop efterforskede, nemlig en YF-12A ("Article 1003") der styrtede ned den 24. juni 1971.

I Randles version af hændelsen beretter et kvindeligt vidne om "en høj, brølende lyd efterfulgt af et højt brag", og hun ser en sky og støv stige op "adskillige husblokke væk". Hun går hen mod nedstyrtningsstedet og slutter sig til en gruppe, "som kigger på fartøjet" og "fotograferer". Derefter ankommer folk fra flyvevåbnet. De smadrer angiveligt kameraet og giver civilisterne besked om at forlade stedet "eller blive anholdt".

Vidnet fortæller videre, at "fartøjet ikke havde nogen kendskabsmærker, men så ud til at være ridset. Der var ingen vinduer eller svejsninger, og det så ud til at være

En YF-12 fotograferet i 1971 på Dryden Flight Research Center, som er en del af Edwards Air Force Base i Californien. (Foto: NASA)

formet eller støbt i ét stykke. Det var mørkegråt med grønne dele. Overfladen var glat." Dette kunne sagtens være en beskrivelse af en ødelagt YF-12A motorgondol.

Vidnet fortæller endvidere, at militærpersonerne "dækkede fartøjet med en stor presenning og løftede det op med kabler" og transporterede det væk.

"Hændelsen blev overhovedet ikke nævnt i aviserne," slutter vidnet. Dette er, ifølge Peter Merlin og Tony Moore, ganske normalt ved sådanne ulykker.

Kevin Randle skriver ikke i bogen, om hændelsen er svindel eller et ægte ufo-styrt, men giver den blot betegnelsen "Utilstrækkelige data". Men bare det at koble hændelsen sammen med nedstyrtede rumskibe bidrager til ufo-nedstyrtningsmyten.

Hvis noget superhemmeligt, men jordisk, faldt ned fra himlen, skulle man forvente, at de samme

sikkerhedsprocedurer ville blive fulgt, som hvis det havde været et fremmed rumskib, dvs. en 100 % effektiv oprydning på stedet.

Det lykkedes imidlertid Peter Merlin og Tony Moore at finde nedstyrtningsstedet for den hemmelige "Article 1003". Anvisningerne i Kevin Randles ufo-bog var godt nok for upræcise, og luftfotos afslørede ikke umiddelbart nedstyrtningsstedet. Men de to X-flyjægere kendte fra andre kilder den omtrentlige position for nedstyrtningsstedet, og efter en ihærdig søgen fandt de stedet i juli 1996. Det var ikke særlig tydeligt fra luften, men forholdsvis nemt at finde, når man gik rundt i terrænet.

Ligesom med B-1A'eren var vragesterne gravet ned. Foruden en masse små dele bestående af titanium fandt Merlin og Moore den ene motor samt noget af højre vinge, faktisk en metaldel i over to meters længde!

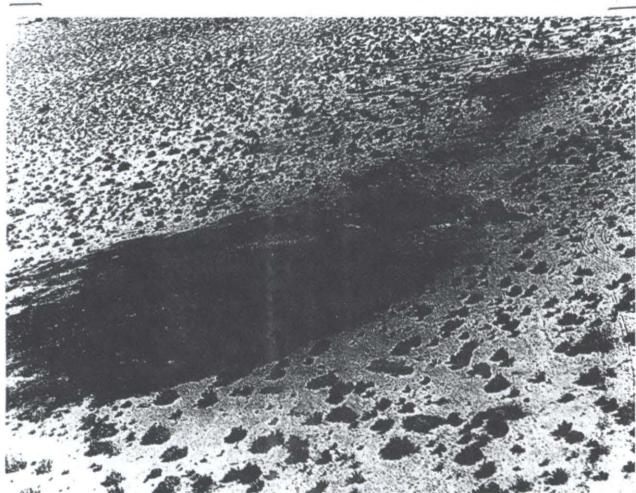

Photo 4: Aerial view of wreckage site, looking North. Major portions of the engine are just to the left and above the crater, as viewed in this picture.

~~TOP SECRET~~
~~NO OFFICIAL USE ONLY (This is a privileged document and its contents are not to be disclosed to the public without the approval of the Secretary of the Air Force.)~~
~~SECRET~~
~~SPECIAL SOURCE~~
~~SENIO~~

I havarirapporten om YF-12A's nedstyrtning findes dette luftfoto af den afsvedne jord.

(Foto: USAF)

Stillfoto fra den video, som et følgefly optog, netop da "Article 1003" med brand i højre motor styrter mod jorden, lige efter at besætningen har skudt sig ud af flyet og i sikkerhed.

(Foto: AFFTC History Office)

CIA lyver bedre end flyvevåbnet

Det første styrt med et CIA-fly af typen A-12 Oxcart skete i maj 1963. Flyet ("Article 123") var bygget på Lockheeds fabrikker i Burbank som det tredje i serien. Derefter blev det skilt ad i flere dele og kørt på lastbiler til Area 51 i Nevada den 31. juli 1962 for at blive samlet og prøvfløjet. Den 24. maj 1963 lettet CIA-pilot Kenneth Collins med "Article 123" på flyets testflyvning nr. 79, som skulle afvikles i lav højde.

Alt forløb planmæssigt, indtil isdannelse på hastighedsmåleren fik flyets instrumenter til at vise forkert. Flyet blev umuligt at kontrollere, og piloten måtte lade sig skyde ud af flyet, som styrtede ned knapt 23 km syd for Wendover i Utah i et område langt fra større offentlige veje – og dermed potentielt mange nysgerrige blikke fra bilister. Collins overlevede styrtet, men han og alle andre tilknyttet det hemmelige projekt havde et seriøst problem: Adskillige ton ikke-eksisterende flydele lå spredt ud over en ranch-ejers mark!

Da Collins nåede sikker grund, blev han mødt af to landmænd, som var kørt til ulykkesstedet i en pickup. Testflyvningen var foregået i lav høj, så Collins bar en almindelig pilotdragt og ikke den trykdragt, som ellers var nødvendig under flyvning i stor højde med A-12 Oxcarten. Collins' udstyr var derfor ikke opsigtsvækkende, og han kunne forklare de to landmænd, at han var F-105 pilot, og at hans fly havde atomvåben ombord. Denne forklaring tilfredsstillede de to mænds nysgerrighed, og de havde ikke videre

lyst til at se nærmere på nedstyrtningssstedet.

Det varede to dage at fjerne vragresterne. To C-124 fragtfly fra hhv. Hunter Air Force Base i Georgia og Travis Air Force Base i Californien fløj vragdelene til Area 51.

Alle involverede skulle underskrive tavshedserklæringer, og chefen på Nellis Air Force Base (nabo til Area 51) – brigadegeneral Boyd Hubbard Jr. – fik en speciel opringning fra CIA:

"Et af dine F-105 fly er netop styrtet ned!" Hvortil han svarede: "Jamen, det er umuligt. De står alle her på flyvepladsen." Det studse svar var: "Nu ikke mere vrøvl. Hvis nogen spørger om et flystyrt, skal du bare svare, at et af dine F-105'ere er styrtet ned under en rutineflyvning nord for Nellis."

En F-105-dækhistorie om, at ulykken involverede en pilot ansat ved Hughes Aircraft Company, som testede elektronisk udstyr

i en F-105 hjemmehørende på Wright-Patterson AFB, blev serveret for pressen, og projektets eksistens kunne hemmeligholdes lidt endnu.

Historien har den interessante krølle, at hændelsens sande version var meget tæt på at blive afsløret af journalisten Art Kent fra tv-stationen KUTV i Salt Lake City. Kent påstod, at han havde billeder af ulykkesstedet og ville vise dem i aftennyhederne. Oxcart-projektets folk drøftede, hvordan man skulle kontakte Kent og undgå, at bil lederne blev offentliggjort. Brigadegeneral Hubbard sørgede for, at en agent fra flyvevåbnets efterretningstjeneste (AFOSI) ringede til Kent, som overraskende nok og uden protester sendte alt billedmaterialet til Hubbard på Nellis AFB. Oxcart-projektet reddede skindet, og Art Kent mistede årets pressehistorie – og undgik at få besøg af en "Mandi-Sort".

Peter Merlin med en vingedel fra den engang så hemmelige YF-12A.

(Foto: www.thex-hunters.com)

Nedstyrtninger

Flyvevåbnet var knapt så kreativt som CIA, når uheld med hemmelige projekter skulle bortforklares. Den 26. april 1984 styrtede general Robert M. Bond ned nær Area 51. Få timer senere udsendte flyvevåbnet en pressemeddelelse, der fastslog, at Bond var blevet dræbt, da han forsøgte at skyde sig ud af et "særligt konstrueret testfly". Denne kryptiske formulering og det faktum, at en trestjernet general som Bond fløj et testfly, pirrede straks pressens nysgerrighed, og en måned senere var det almindelig kendt, at han var styrtet ned med en sovjetisk MiG-23 Flogger.

General Bond deltog i et tophemmeligt projekt med kodenavnet "Constant Peg", hvor en række russiske flytyper hjemmehørende på Tonopah Test Range (nabo til Area 51) indgik i amerikanske piloters træning i luftkampe. Kodenavnet blev således offentligt kendt, mange år inden det i november 2006 blev deklassificeret (se også *UFO-Nyt* nr. 3/2007 side 10-16).

Tilbage til Roswell

I 1980 udgav den fantasifulde forfatter Charles Berlitz sammen med William L. Moore (toneangivende ufolog i 1980'erne og samtidig agent for flyvevåbnets efterretningstjeneste, Air Force Office of Special Investigation (AFOSI)) den første bog om Roswell-nedstyrtningen (på dansk: "Ufo'et der styrtede", Bogan 1981) og genoplivede dermed myten. Ja, nogen vil sige, at de med udgivelsen af bogen opfandt myten, for i de foregående 30 år havde ingen af de mange vidner, som nu pludselig efter bogudgivelsen dukkede op og havde en lysende klar hukommelse, husket noget som helst om et havareret rumskib.

Siden Berlitz' og Moores berømte bogudgivelse har amerikanske konspirationstilhængere hævdet, at flyvevåbnet bjærgede et rumskib ved Roswell og efterfølgende ihærdigt har skjult sandheden. I samme periode har det amerikanske flyvevåben med vanlig sans for ikke at kunne/ville forklare sig ordentlig fra begyndelsen af, barslet med flere bortforklaringer, for så endelig i 1994 at fortælle, at der var tale om en Mogul-ballon, som styrtede ned i juli 1947, hvilket også lyder som den mest sandsynlige forklaring.

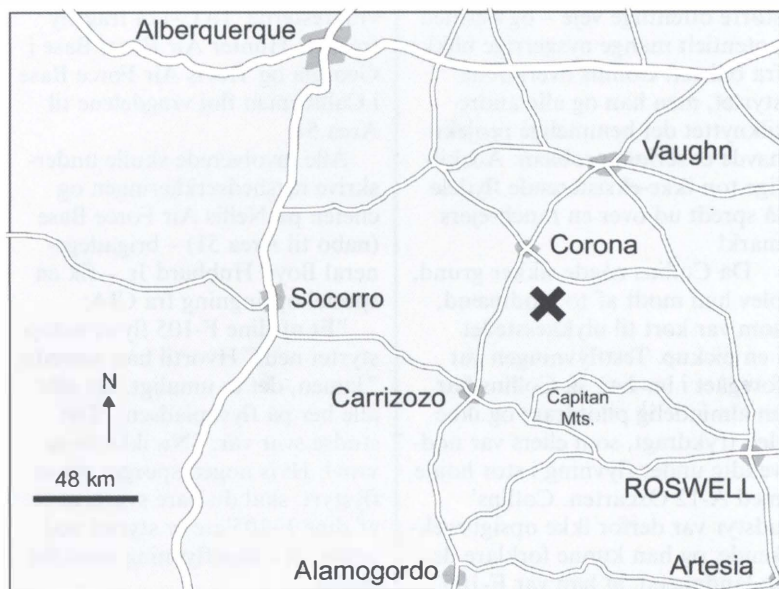

Kenneth Collins fotograferet på Area 51 foran sin A-12 Oxcart (Article 123), som han reddede sig ud af, da det hemmelige CIA jagerfly styrtede ned i 1963. (Foto: CIA)

Folk, der som Peter Merlin og Tom Kinzel, har den noget specielle hobby at opspore nedstyrtningssteder, interesserer sig ikke for, om det virkelig var et rumskib, der styrtede ned ved Roswell, eller om det var noget helt andet. "Noget" faldt med sikkerhed til jorden i juli 1947, så måske kan der findes stumper

af dette "noget". Så Merlin og Kinzel har naturligvis også været på ekspedition til det formodede nedstyrtningssted i New Mexico.

Normalt tages der billeder af nedstyrtningssteder. Kendetegn som bakker, bjerge i baggrunden, større klippefremspring o.lign. er vigtige pejlemærker, hvis man mange år senere skal lokalisere

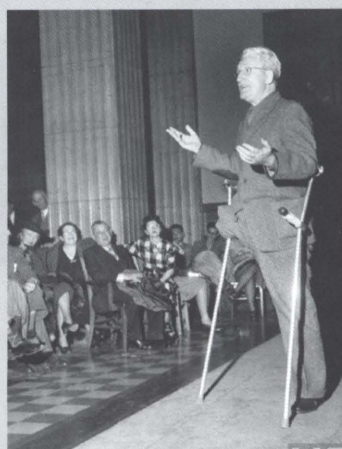
J. B. Fosters fære-ranch (markeret med et kryds) lå 50 km sydøst for den lille kvæghby Corona i New Mexico. Det var her på Fosters marker, at Mac Brazel i begyndelsen af juli 1947 fandt "et stort område med lyst vraggods".

(Kort: Henrik Klinge Pedersen)

En verden af nedstyrtninger

Den første påståede ufo-nedstyrtning, som blev berømt, var nedstyrtningen i marts 1948 i Hart Canyon nær byen Aztec, New Mexico. Hændelsen blev udødeliggjort i bogen "Behind the Flying Saucers" (Henry Holt, 1950) af Frank Scully (på dansk "De Flyvende Tallerkener", Haase & Søn, 1950). Bogen, som i den amerikanske udgave solgte i et oplag på 60.000 eksemplarer, er ualmindelig rodet og handler ikke specifikt om Aztec-nedstyrtningen, men giver anekdoter om forskellige hændelser i 1947-48, deriblandt fire nedstyrede rumskibe og intet mindre end 34 rumvæsner – alt sammen naturligvis bjærget af det amerikanske flyvevåben og hemmeligholdt lige siden.

Scullys kilder var opfinderen

Frank Scully fotograferet i Californien i 1948. (Foto: Peter Stackpole/©Time Inc.)

spore olie, og som de gerne stillede til rådighed for oliejegere, naturligvis mod betaling.

Scullys oplysninger blev tjekket af journalisten J.P. Cahn fra San Francisco. Cahn kunne i 1952 afsløre, at Newton og GeBauer var garvede svindlere, der gennem deres tvivlsomme projekter havde franarret investorer pæne summer og i den grad var i konflikt med loven. Newtons mystiske vragrest var blot jordisk aluminium.

Afsløringerne kølnede mange ufologers interesse for påståede ufo-nedstyrtninger, og Scully blev sendt i skammekrogen i mange år, men i dag har mange tilsyneladende valgt at glemme fakta, for Aztec-hændelsen dyrkes igen, og man kan købe guidede ture ud til det påståede nedstyrtningssted i New Mexico.

Silas Newton og hans makker Leo GeBauer, der ifølge Newton var en statsansat videnskabsmand, som havde arbejdet på hemmelige projekter for regeringen. Ifølge de to driftige herrer havde det havarerende rumskib med en diameter på 10 meter haft flere små rumvæsner ombord.

Newton og GeBauer var i besiddelse af et stykke mystisk, ikke-jordisk metal, der kunne

I perioden 1978-1994 blev rygterne om diverse ufo-styrt holdt i live af ildsjælen Leonard Stringfield (1920-1994). I juli 1978 holdt Stringfield et foredrag med titlen "Retrievals of the Third Kind: A case study of alleged UFOs and occupants in military custody" på MUFON's årlige ufo-kongres (MUFON = Mutual UFO Network, den største amerikanske ufo-forening). I de følgende år skrev Stringfield syv statusrapporter med serietitlen "UFO Crash/Retrievals" udgivet af MUFON, og *UFO-Nyt* bragte i 1981-82 en artikelserie om nedstyrtninger og aliens skrevet af Stringfield. Indholdet byggede ikke på beviser, men på rygter, anonyme kilder og erindringer fra nogen, som engang havde hørt noget eller kendt nogen, som måske havde hørt eller set noget.

I dag vrirler det med nedstyrtningssteder, i hvert fald hvis man skal tro Ryan S. Wood, som siden 2003 hvert år i november har afholdt en "Crash Retrieval Conference" i Las Vegas (følg med på www.majiceyesonly.com), og som i 2005 udgav bogen "Majic Eyes Only – Earth's Encounters With Extraterrestrial Technology", hvor han bl.a. gennemgår 74 ufo-nedstyrtninger Jorden rundt. Som det fremgår af anmeldelsen af Woods bog i *UFO-Nyt* nr. 3/2006, bruger Ryan S. Wood samme metode som Frank Scully: Hellere en god historie end at lade sig forvirre af fakta!

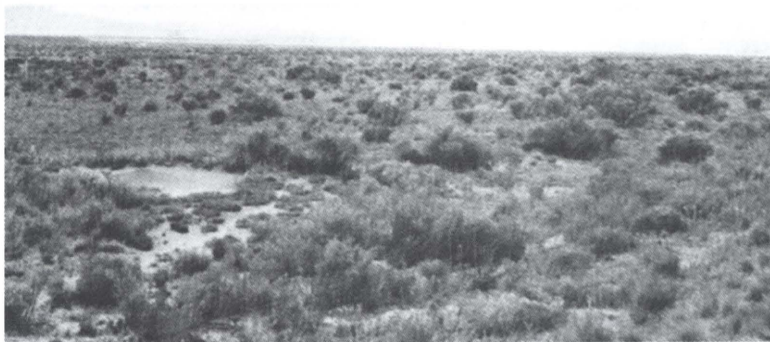
stedet på grundlag af fotografierne. Der er aldrig offentliggjort billeder fra juli 1947 af nedstyrtningsstedet ved Roswell (måske blev der ikke taget nogen, fordi hændelsen ikke var vigtig nok?), så her var ingen hjælp at hente for Merlin og Kinzel. Forskellige

bøger har angivet nedstyrtningsstedet til at ligge 4,8 km syd for Marc Brazels gamle skur og kvægingdegning. Ved hjælp af et topografisk kort fandt de to fly-arkæologer en lille dal med lave, bølgede bakker, klippefremspring og vandhuller, hvilket

stemte overens med de offentliggjorte beskrivelser, men det var umuligt at fastslå, om det var det eksakte nedstyrtningssted.

Merlin og Kinzel begyndte at finkæmme området. Selv om mange gerne vil tro, at det nedstyrede objekt efterlod en masse

Det formodede nedstyrtningssted nord for Roswell fotograferet i slutningen af 1970'erne.

stumper af et mystisk metal, så siger de første beskrivelser af vragresterne faktisk noget helt andet. Ifølge den lokale avis *Roswell Daily Record* fra den 9. juli 1947 fandt Mac Brazel på den jord, han havde lejet af Fosters ranch, "et stort område med lyst vraggods" bestående af

sølvpapir, gummistrimler, forholdsvist stærkt papir, pinde og tape, hvorpå der var påtrykt et blomstermønster. "Der var intet spor efter det metal, som kunne være brugt til en motor, og ingen spor af propeller af nogen slags," noterede *Roswell Daily Record* i juli 1947.

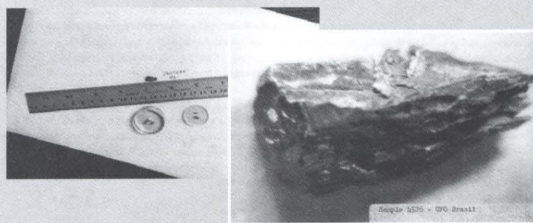
Vragresterne var således lette materialer, der meget nemt spredes af vind og vejr. Så sandsynligheden for at finde noget i dag er forsvindende lille. Merlin og Kinzel gennemsøgte dog ufortrødent stedet, og pludselig så Merlin noget skinnende, som havde klemte sig fast i en revne mellem nogle sten. Lige i dette øjeblik følte Merlin det, som om han havde fundet den "hellige gral i flyarkæologien".

Desværre viste den skinnende genstand sig at være en aluminiumsbakke fra et fastfood-måltid. Merlin lagde bakken tilbage mellem stenene, så der også var noget spændende at opdage, næste gang nogen gik på jagt efter sandheden om Roswell-styrtet.

En stump af en UFO?

I begyndelsen af september 1957 modtog Ibrahim Sued, journalist på Rio de Janeiro-avisen "O Globo", et brev og nogle metalstumper, som skulle komme til at skabe debat i ufo-kredse i de følgende år.

Den anonyme brevskriver fortalte til avisen, at han havde været på fisketur sammen med nogle venner nær byen Ubatuba i staten São Paulo i Brasilien, da de så en flyvende skive. Den nærmede sig stranden med en ufattelig høj hastighed, og en nedstyrtning så ud til at være uundgåelig. Netop som skiven så ud til at ville ramme vandet, foretog den et skarpt drej opad og fortsatte med at stige. Brevskriveren og hans venner fulgte spændt den fantastiske manøvre, som endte med, at skiven eksploderede i et flammehav, og tusindvis af gnister faldt mod jorden som et fyrværkeri. Langt de fleste stumper faldt i vandet, men nogle landede på stranden. De var lette som papir og blev samlet op af brevskriveren.

Kort efter brevets offentliggørelse i "O Globo" den 14. september 1957 blev journalisten kontaktet af Olavo T. Fontes, repræsentant for Aerial Phenomena Research Organization (APRO), som fik materialerne overdraget.

I de følgende år var Ubatuba-vragresterne et stort nummer for APRO, som på grundlag af analyser, der tilsyneladende viste, at metalstumperne bestod af næsten 100 % rent magnesium, var sikre på, at de stammede fra et ikke-jordisk fartøj, fordi magnesium ikke kunne fremstilles i så ren form her på Jorden.

Ubatuba-metallet vakte interesse blandt forskere tilknyttet University of Colorado ufo-undersøgelsesprojektet. Kemikeren Roy Craig fik undersøgt metallet på National Office Laboratory, Alcohol and Tobacco Tax Division, Internal Revenue Service, hvorefter Craig konkluderede:

"Den påståede UFO-vragrest er ikke tilnærmelsesvis så ren som magnesium frembragt ved brug af den jordiske teknologi, der var til rådighed i tiden op til 1957, hvor hændelsen fandt sted ... Vi har ikke fundet fysiske fakta, som i sig selv beviser, at der i atmosfæren findes ekstraordinære fartøjer."

Senere analyser foretaget på Dow Chemical's Metallurgical Laboratory ændrede ikke ved denne konklusion.

Ingen vidner til Ubatuba-hændelsen er nogensinde trådt frem, og det eneste, som med sikkerhed styrtede ned i Ubatuba-området i 1957, var en DC-3'er.

I august 1963 blev major (senere oberstløjtnant) Hector Quintanilla den sidste chef for Project Blue Book. Quintanillas forgænger oberstløjtnant Robert Friend havde videnskabelig erfaring, fik systematiseret arkiverne og drøftede dagligt de indkomne rapporter med astronomikonsulenten dr. J. Allen Hynek. Quintanilla var ikke videnskabeligt uddannet, men havde ry for at være flitig og bestræbte sig på at få alle rapporter efterforsket til bunds. Her sidder Quintanilla med "vragrester" indsendt til flyvevåbnet. I hænderne har han, hvad der ligner en kobberskal med radiodele. Alle de viste genstande har efter sigende en jordisk forklaring.

Hvad så Buzz Aldrin?

Det hævdes ofte, at både astronauter og kosmonauter har set ufoer i rummet. Det er påstande, som tilsyneladende bakkes op af mange videoklip på YouTube. Nu er turen kommet til Apollo-astronauten Buzz Aldrin – det andet menneske på Månen.

På en måde er ufoer virkelige. Mange mennesker ser rent tilfældigt objekter på himmelen, som de ikke umiddelbart kan identificere som fly, balloner, planeter, stjerner eller usædvanlige atmosfæriske fænomener. De spørgsmål, som jeg modtager fra offentligheden (via "Ask an Astrobiologist"), tyder på, at mange forbinder ufoer med bortførelser og besøg af aliens, krydret med konspirationsteorier om at skjule disse oplysninger for offentligheden.

Hvis ufoer er fremmede rumskibe, som besøger Jorden, er det rimeligt at antage, at astronomer finder beviserne på fremmede civilisationers eksistens, eller at de opfanger radiosignaler fra fremmede rumskibe på de meget følsomme radiomodtagere, som bruges til kommunikation med vores egne rumfartøjer. Måske er astronauter på rumfærd blandt de første, som kommer med troværdige observationer af fremmede rumskibe eller kulturgenstande. Det sidste er allerede en realitet, hvis man skal tro historierne på nettet.

En angiveligt meget veldokumenteret rapport stammer fra et interview, hvor astronauten Buzz Aldrin fortæller om en observation af en ufo på Apollo 11 missionen.

David Morrison er seniorforsker hos NASA og fungerende chef for NASA Lunar Science Institute og medlem af Committee for Skeptical Inquiry. Morrison modtog Carl Sagan-medaljen af American Astronomical Society for sit arbejde med at formidle videnskab til almindelige mennesker. Man kan stille spørgsmål til ham om liv i universet på Ask an Astrobiologist: <http://astrobiology.nasa.gov/lask-an-astrobiologist/>. (Foto: NASA)

YouTube-videoklip omtalt i artiklen

Klip fra Science Channel:
www.youtube.com/watch?v=XIkV1ybBnHI

Klip fra CNN's Larry King Live: www.youtube.com/watch?v=xgyzdk3ZMJk

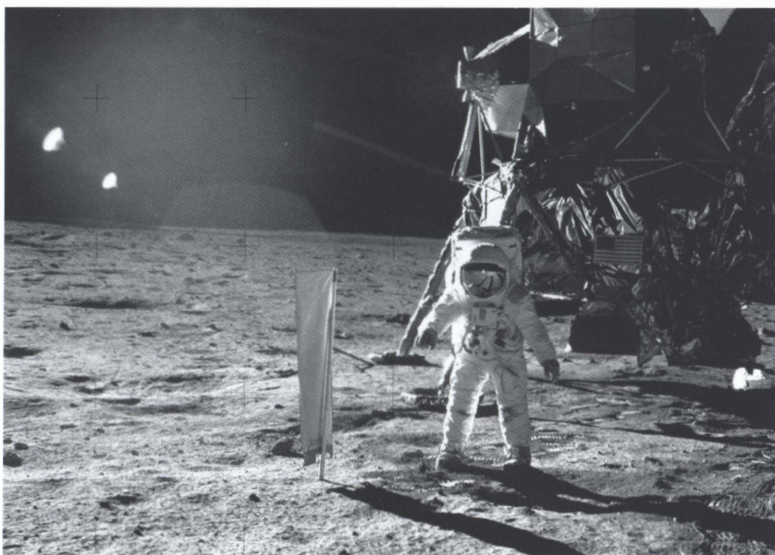
I et interview på Science Channel, fortæller Aldrin, at han, Neil Armstrong og Mike Collins så et uidentificeret objekt, som så ud til at følge efter deres Apollo-rumfartøj.

For at få historien bekræftet kontaktede jeg Buzz Aldrin. Han var glad for at fortælle, hvad der egentlig skete. Han sagde, at hans bemærkninger var taget ud af en sammenhæng, hvilket fuldstændig forvrejste, hvad han havde sagt. Det er rigtigt, at Apollo 11's besætning så et uidentificeret objekt

følge rumfartøjet, da de nærmede sig Månen. De fik bekræftet, at det mystiske objekt ikke var Apollo 11's løfterakets øverste, store trin, da det var omkring 10.000 km fra dem. De konkluderede derfor, at det, de så, var et af de små paneler, som havde siddet på løfteraketens øverste trin (enhver del af løfteraketens øverste trin ville fortsætte med at følge rumfartøjet, da begge befandt sig i det lufttomme rum). Disse paneler var for små til, at de kunne spores fra Jorden, og var forholdsvis tæt på Apollo-rumfartøjet.

Aldrin fortalte mig, at de var enige om ikke at omtale episoden på den åbne kommunikationskanal, da de var opmærksomme på, at deres oplysninger kunne misfortolkes. Aldrins forklaring om identifikationen af panelerne blev klippet ud af interviewet på Science Channel, hvilket gav det indtryk, at Apollo 11 mandskabet havde set en ufo.

Aldrin fortalte mig, at han var vred over den vildledende redigering og bad Science Channel om at berigtige den forsættelige forvrejning, hans bemærkninger havde fået, men de afviste ham. Aldrin forklarede sig senere i CNN's Larry King Live, men blev forsøgt afbrudt af studieværten, før han havde talt færdig.

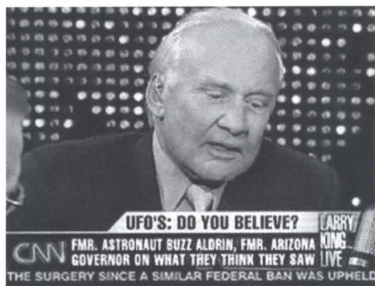
Buzz Aldrin på Månen fotograferet af Neil Armstrong.
(Foto: NASA)

AF DAVID
MORRISON

Astronauter og ufoer

Som følge af YouTubes popularitet er følgende spørgsmål sendt til mig gentagne gange:

"Se den video på YouTube, hvor Buzz Aldrin siger, at han så en ufo på Apollo 11's tur til Månen. Hvem er fuld af løgn? NASA eller den store amerikanske helt Buzz Aldrin?"

Mit svar er, at løgneren kommer fra Science Channel-videoens producer, som undlod at bringe sidste halvdel af interviewet. Det er belærende at se dette interview og opleve, hvordan historien bliver pyntet og til sidst manipuleret. Det meste af snakken kommer fra interviewer og ikke fra Aldrin, men deres kommentarer er blevet redigeret for at skabe en illusion om en sammenhængende beretning. Under interviewet ser man en montage med korte scener fra Apollo 11 og andre missioner, inklusive et uskarpt billede taget gennem vinduet under en senere mission. Kun en kritisk seer vil bemærke, hvad Aldrin fortalte, og hvad speaken sagde, og hvilken forbindelse de havde med videoklippen. Slutproduktet er en dygtigt lavet misinformation, med stærke antydninger – uden egentlig at lyve – om, at Aldrin og den øvrige besætning så et fremmed rumskib.

På internettet er der mange påstande om, at NASA-astronauter har set fremmede rumskibe. De bygger på citater fra "hemmelig kommunikation" mellem besætningerne på rumfartøjerne og Houston. Det er korrekt, at der finder en sådan privat kommunikation sted, men det drejer sig om fx besætningens helbredstilstand. Internet-historierne om aflyttede samtaler er aldrig blevet dokumenteret og er ofte tillagt en læk fra ukendte NASA-medarbejdere, hvis job (eller endda liv) angiveligt skulle være i fare, hvis de blev afsløret. Mange af disse historier drejer sig om Apollo 11-færden, og de indeholder påstande om, at fremmede rumskibe ledsagede NASA-fartøjet under dets månelanding, og at en

række fremmede rumskibe stod opmarcheret på en kraterkant og overvågede astronauternes vandring på Månens overflade. Apollo 11 landede faktisk på en plan overflade, hvor der hverken var bakker eller kraterkanter, som ellers kunne have givet gode oversigtsforhold.

Efter hvad jeg ved, har ingen NASA-astronaut nogensinde rapporteret at have set en ufo i rummet, endsige at have stået over for aliens. Det betyder dog ikke, at ingen af astronauterne tror på, at aliens har besøgt Jorden. I 2008 kom det frem i medierne, at Apollo 14-astronaut Edgar Mitchell tror, at nogle ufo-rapporter drejer sig om ægte ufoer. Han har deltaget i nogle møder afholdt af ufo-troende, og han påstår, at nogle af rapporterne er sande, og at den amerikanske regering og militær er vidende om disse fremmedes besøg. Mitchell hævder dog ikke, at han selv har set aliens. Hans astronaut-kolleger har fortalt mig, at han altid har været interesseret i det okkulte, og at han har forsøgt at udføre et parapsykologisk eksperiment på rejsen til og fra Månen. Det er let for en journalist at ignorere Mitchells advarsel om, at de fleste ufo-rapporter er usande, eller om at han ikke selv har set en alien, og så give udtryk for, at han og andre astronauter jævnligt har truffet væsener fra andre verdener.

En påstand, som går igen i flere af de breve, jeg har modtaget, handler om, at aliens må have advaret visse personer om at holde sig væk fra deres baser på Månen. Hvorfor skulle man ellers pludselig afbryde Apollo-programmet, da der stadig var tre planlagte missioner – som var næsten klar til op-

Den kæmpe store Saturn-5 raket sender Apollo 11 af sted mod Månen den 16. juli 1969. Den enorme Saturn-5 raket, som imponerer besøgende på NASA's rumarker ved Canaveral i Houston og Huntsville, er ikke modeller i fuld størrelse, men virkelige raketter bygget til at opsende Apollo 18, 19 og 20. (Foto: NASA)

sendelse – tilbage? Jeg indrømmer, at jeg var overrasket over den pludselige afslutning på Apollo-programmet, mens det var på toppen af sin succes, men jeg accepterer den officielle forklaring om, at det skyldtes, at Nixon administrationen ændrede den politiske prioritering, da mange betragtede Apollo som et Kennedy-Johnson program. □

Kilde:

Skeptical Inquirer vol. 33, nr. 1, 2009
Oversættelse: -for & kmh

Buzz Aldrin bad Science Channel oplyse deres seere om, at han ikke så en ufo, men blev afvist. Her er Aldrin fotograferet den 10. oktober 2007. (Foto: Bruce Janele, National Space Society)

Afslørende nyt om Condon-rapporten

Nye afsløringer er dukket op fra en samling på 1.200 sider fra et arkiv kopieret af MUFON's Project Pandora. Materialet stammer fra afdøde Roy Craigs arkiv. Han var kemiker og en af nøglepersonerne i University of Colorados ufo-undersøgelsesprojekt.

De nye dokumenter viser, at en af videnskabsmændene hen mod slutningen af projektet skrev et memo, hvori han indrømmede, at over 50 % af de observationer, de behandlede, viste sig at være uopklarede. Desuden er der nu beviser på, at projektets leder – Edward U. Condon – faktisk ikke havde læst sin egen rapport, inden han skrev slutrapportens indledning "Conclusions and Recommendations".

MUFON's forskningschef Robert Powell og MUFON's historiekonsulent Michael Swords rejste til Texas A&M University i begyndelsen af 2008 for at se på Craig-arkivet og kopiere det, de måtte.

MUFON vil højst sandsynligt senere gøre materialet tilgængeligt online på nettet. Swords, som har undersøgt historien bag og de interne arbejdsgange i det kontroversielle Colorado ufo-projekt, arbejder på en mere detaljeret rapport om sagen.

Colorado-projektet var en undersøgelse af ufoer, som fandt sted fra 1966 til 1969. Projektet var finansieret af U. S. Air Force og havde et budget på 525.000 US dollars. Den tusind sider lange rapport blev offentliggjort i januar 1969. Rapporten, i daglig tale kaldet Condon-rapporten, var et slag i ansigtet på mange uforskere på grund af dens anti-ufokonklusion

skrevet af projektets videnskabelige leder Edward U. Condon. Rapporten var påtegnet af National Academy of Science og satte formentlig den videnskabelige uforskning årtier tilbage ved at stemple emnet som meget tvivlsomt.

Spild af tid

Condon erklærede, at der aldrig var sket videnskabelige fremskridt inden for uforskningen, og at man heller ikke skulle forvente det i fremtiden. Han anbefalede, at flyvevåbenet skulle indstille sine undersøgelser af ufoer: Det sejlivede PR-mareridt med navnet Project

AF FLEMMING
O. RASMUSSEN
& KIM MØLLER
HANSEN

Den ældste bygning på University of Colorado var hovedkvarter for datidens største videnskabelige ufoundersøgelsesprojekt, hvis konklusioner gav det amerikanske flyvevåben en god undskyldning for at lukke Project Blue Book efter mere end 20 års arbejde med indsamling af ufobereetninger.

Edward Uhler Condon (1902-1974) stod i spidsen for University of Colorados ufo-undersøgelser-projekt, men dokumenter, som er dukket op i arkivet hos et betroet medlem af Condons gruppe, Roy Craig, viser, at Condon faktisk ikke havde læst sin egen rapport, inden han skrev slutrapportens konklusioner.

Blue Book. Det har længe været kendt fra interne dokumenter, at flyvevåbenet tilsyneladende oprettede Condon-projektet for at "videnskabeligt retfærdiggøre" dets lukning af Project Blue Book.

Den mest sigende kritik af Condon-rapporten har hele tiden været, at Condons indledende kapitel "Conclusions and Recommendations" ikke havde nogen forbindelse til rapportens aktuelle indhold (skrevet af de øvrige medlemmer af staben) og undersøgelserne af ufoobservationerne. Mange kom med bemærkninger om, at det så ud, som om Condon ikke havde læst "sin" egen rapport, da han stort set så bort fra det meget store antal observationer, som hans eget projekt havde dokumenteret og også havde indrømmet ikke at kunne give en forklaring på.

Roy Craig skrev tre kapitler og udskillige referater af observations-rapporter i den endelige version af Condon-rapporten. I 1995 udgav han bogen "UFOs. An Insider's View of the Official Quest for Evidence" på University of North Texas Press.

I Roy Craigs notater skulle der nu være dokumentation for, at han havde daglige møder med Condon og andre i staben. Den 13. september 1968 indledte Condon mødet med et udkast til sit "Conclusions and Recommendations"-kapitel. Condon havde ikke læst den øvrige del af rapporten, fordi han skrev sin konklusion, før den øvrige rapport blev skrevet. Craigs noter drejer sig om skitsen til "Conclusions and Recommendations", som Condon delte ud til gruppen:

"EUC [Condon] lavede en skitse til denne sektion, udarbejdet 1-3 måneder tidligere, uden at have læst nogen af rapportens andre sektioner, som ellers nu var næsten færdige."

Condon sagde, at han ville overveje at ændre i sin skitse, hvis det kunne retfærdiggøre, at han havde skrevet konklusionen, før han havde læst den dengang ufærdige rapport. Imidlertid tyder alt i Craigs notater på, at Condons konklusioner forblev uændrede og er dem, vi kender så godt til i den trykte rapport.

Det fortrolige memo

Den anden bombe stammer fra samme periode hen mod afslutningen af Colorado-projektet, da den endelige rapport skulle skrives.

Forsker ved projektet og fysiker ved NCAR (National Center for Atmospheric Research), Joseph Rush, skrev et fortroligt, tresiders memo til Condon den 5. september 1968. I det afslørede han, at han havde påbegyndt sine undersøgelser uden fordomme over for ufofænomenet, men at han som et resultat af projektet var blevet mere skeptisk. Rush sagde til Condon, at denne skepsis ironisk nok opstod som følge af, at så mange af deres ufoundersøgelser havde resulteret i uopklarede tilfælde. Helt specifikt skriver han, at:

"Dette synes at være en unormal konklusion, da der blandt C-tilfældene [CU Project undersøgelserne], er flere uopklarede end forklarede."

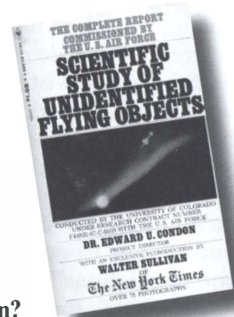
Rush indrømmer altså, at der var mere end 50 % uopklarede ufoobservationer, efter de var blevet gennemgået af Colorado-projektet. Fra den første dag har en del videnskabelige kritikere påpeget, at der i Condon-rapporten var omkring 30-34 % uforklarlige tilfælde. Dette er i klar modstrid med Condons konklusioner, som ikke omtaler en så høj procent. Man kan spørge sig selv, om projektet var opmærksom på den store andel af uopklarede tilfælde, eller om man var ligeglad med dem, eller om staben overhovedet talte om dem og/eller med Condon om dem. Det ved vi nu, at de gjorde. Og andelen oversteg åbenbart 50 % uforklarlige.

"Jeg alene vide"

Så da Condon skrev sin konklusion i sommeren 1968, var han tilsyneladende ikke klar over den store andel af uopklarede i sit eget projekt, da han ikke havde nogen rapport, hvor han kunne se dette mønster, og fordi Rush endnu ikke

havde fortalt ham om andelen på de 50 % uforklarlige.

Condon blev gjort opmærksom på denne høje andel i september 1968 (af fysikeren Rush), men foretog sig intet for at tage disse udfordrende kendsgerninger med i et revideret udkast af sin konklusion. Denne bevidste undertrykkelse giver et dårligt billede af den videnskabelige standard og integritet i Condon-rapporten, som ellers ofte er blevet betegnet som værende baseret på stærke beviser.

Manipulation?

Da rapporten blev endeligt afsluttet nogle få uger senere, i oktober 1968, var disse 50 % uopklarede blevet reduceret til omkring 34 %. Hvordan var det muligt? Alle undersøgelser i projektet var afsluttet nogle måneder tidligere i 1968, så den drastiske reduktion i uopklarede kunne ikke komme fra nye eller fortsatte undersøgelser. Der var kun nogle få dage tilbage af kontraktperioden, og den endelige rapport skulle sendes til flyvevåbenet – kontraktperioden var allerede blevet forlænget én gang for at give tid til at skrive rapporten, så endnu en forlængelse var udelukket.

Den eneste måde, hvorpå andelen af uopklarede kunne bringes ned på, var, hvis mere end et dusin uopklarede rapporter i kladden til Condon-rapporten blev skrevet om, så de blev til forklarlige ved hjælp af forfalskning. Om der er tale om manipulation, kan kun afgøres ved at finde den originale kladde til hvert tilfælde i Condon-dokumenterne i arkiverne i Philadelphia og derefter foretage en fornyet vurdering af hvert tilfælde og så sammenligne ufo- vs. ifo-konklusionerne, som optræder i den offentliggjorte udgave. Det vil blive et stort arbejde, da Colorado-projektet er meget omfattende med mange dokumenter. □

Kilde:

www.ufocasebook.com

Ufologi og videnskab

1. del

Hvad er sammenhængen mellem ufologi og videnskab? "Du har en ologi, så du er videnskabsmand," sagde figuren Beattie i en berømt British Telecom tv-reklame fra 1980'erne. Når det er sagt, betragter det videnskabelige samfund helt klart ikke ufologi som en legitim del af videnskaben, ligesom fx biologi og psykologi. Nogle ufologer er videnskabeligt uddannede, og nogle forskere er positivt indstillet over for ufologien, men generelt anser det videnskabelige samfund ufologi som en slags hobby. Har dette nogen betydning overhovedet, og hvad kan man i givet fald gøre for at ændre denne tingenes tilstand?

Historie

På officielt plan har videnskab og ufologi levet sammen længe, selv om de har været nogle ustabile værelseskammerater. Vi må ikke glemme, at den amerikanske astronom dr. J. Allen Hynek blev udnævnt som videnskabelig konsulent ved det amerikanske flyvevåbens ufo-projekter Sign, Grudge og Blue Book, længe før hans engagement i Center for UFO Studies (CUFOS).

Det britiske forsvarsministeriums ufo-projekt kan takke en videnskabsmand for, at det overhovedet eksisterer. Dokumenter, som blev deklassificeret af forsvarsministeriet i 2001 og frigivet under offentlighedsloven, viser, at Flying Saucer Working Party – Storbritanniens første officielle undersøgelse af ufo-fænomenet – blev oprettet af forsvarsministeriets videnskabelige chefrådgiver Sir Henry Tizard (1885-1959).

Som svar på en bølge af ufo-observationer i Storbritannien og rundt omkring i verden var det Tizard's holdning, at "rapporter om flyvende tallerkener ikke skulle afvises uden at blive undersøgt".

Under Anden Verdenskrig og lige efter havde en anden berømt forsker – chef for det britiske forsvarsministeriums videnskabelige efterretningstjeneste, professor R. V. Jones – undersøgt nogle mystiske beretninger om såkaldte "foo fighters" og "spøgelsesraketter". De skemaer, som Project Blue Book og det britiske forsvarsministerium brugte til at registrere ufo-observationer med, blev udformet af forskere for at lette registreringen af de oplysninger, der var nødvendige for at udføre seriøse undersøgelser.

Nick Pope fotograferet på SUFOI's 50 års jubilæumskonference i Lynghy den 10. november 2007. I perioden fra 1991 til 1994 var Nick Pope ansvarlig for det britiske forsvarsministeriums ufo-projekt. Det var bl.a. hans opgave at undersøge de ufo-observationer, som blev indberettet til forsvarsministeriet. (Foto: Inge Svane)

Videnskab versus regering

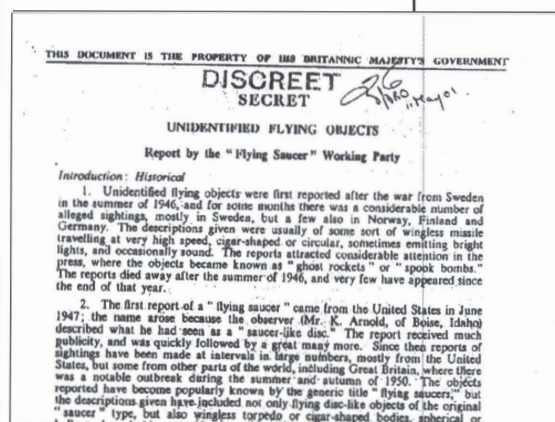
Regeringens forhold til videnskaben har altid været lidt underlig. I erhvervslivet, militæret og efterretningstjenesterne ved man, at der er brug for videnskaben, selv om man ofte misforstår videnskabsmændene, hvis man da ikke ligefrem frygter dem. Til tider har de stor magt, som det var tilfældet med Frederik Lindemann.

Lindemann (senere Lord Churchill) blev Winston Churchills centrale, videnskabelige rådgiver. Churchill gik altid til ham med videnskabelige spørgsmål. Det mest interessante er, at det var Lindemanns kontakter til de ufo-

skeptiske i luftfartsministeriet, der overbeviste Churchill om, at der ikke var grund til at beskæftige sig yderligere med emnet, efter Churchills berømte forespørgsel om ufo'er i juli 1952.

Men folk som Lindemann er undtagelsen. Fra Peter Wright til dr. David Kelly befandt regerings videnskabsfolk sig inden for det etablerede, men på en eller anden måde er de ikke helt end af det. Ser man bort fra de få officielle ufo-projekter såsom Blue Book, det britiske forsvarsministeriums ufo-projekt og lignende, har man aldrig brugt videnskabsmænd i så stor udstrækning, som man kunne have gjort. Selv Hynek var uden for resten af USAF-teamet i stedet for at være en integreret del af projektet.

AF NICK POPE

Den britiske holdning

Der var ingen fuldtidsansatte, videnskabelige rådgivere i den britiske regerings ufo-projekt. Forholdene har dog varieret gennem årene, men under min ansættelse, og måske også på andre tidspunkter, har det været muligt at til-

UFO-forskning

kalde videnskabelig ekspertise efter behov. Det drejede sig generelt om specialister fra den militære efterretningstjeneste, især dem der arbejdede i de videnskabelige og tekniske afdelinger.

Jo, selvfølgelig ville jeg gerne have haft en fuldtids, videnskabelig konsulent ansat ved projektet. En astronom eller måske en astrofysiker, eller måske en ingeniør med kendskab til aeronautik. En psykolog ville også have været nyttig. Men jeg ved også, at nogle af lederne ikke ønskede at bruge flere ressourcer. Så de videnskabelige råd, jeg fik, fik jeg på en "efter behov"-basis. Hvis jeg ønskede et bånd fra en radarobservation eller et fotografi analyseret, var der altid nogen, jeg kunne tilkalde for at få hjælp.

Project Condign

Jeg vil også gerne omtale Condign-projektet, ikke mindst

fordi det har sine rødder i nogle diskussioner, som jeg havde med de videnskabelige og tekniske afdelingers personale i 1993, før undersøgelsen rent faktisk blev igangsat. Vi fik folk til at deltage i undersøgelsen ved at droppe ordet "UFO" og erstatte det med "UAP" (Unidentified Aerial Phenomena). Men jeg havde forladt ufo-projektet, da Project Condign blev søsat, og mens jeg havde arbejdet tæt sammen med forsvarsministeriets efterretnings-tjeneste, fik mine efterfølgere af flere forskellige årsager ikke så nært et samarbejde og blev i bedste fald kun informeret ret perifert, og i værste fald slet ikke involveret i arbejdet.

Den endelige rapport var en stor skuffelse. Selv om rapportens enlige forfatter havde arbejdet utroligt hårdt, var han meget hæmmet af, at der var tavshedspligt omkring undersøgelsen. Derfor var der heller ikke peer-

review (forsker-bedømmelse) af rapporten og den debat, man normalt kunne forvente ved en sådan videnskabelig undersøgelse. Der kom ikke andet frem, end det man kunne læse i nogle af forsvarsministeriets gamle dokumenter og ved at studere litteraturen om atmosfæriske fænomener. Det ironiske var, at når der var så store begrænsninger, måtte forfatteren ty til at forklare et mysterium, der ikke er videnskabeligt belæg for (ufo) med nogle andre (eksotiske, atmosfæriske plasmafænomener, jordlys og elektromagnetisk påvirkning af hjernen). Det er dårligt videnskab.

Videnskab versus ufologi

Uden officielle statslige projekter har ufoforskning altid været vanskelig. Forskerne har ofte været hårde kritikere af ufologien. Mange videnskabsfolk, fra Donald Menzel til Sir Patrick Moore, har været ufologiens hårdeste kritikere. Det ironiske her er, at god ufologi ikke er til at skelne fra andre videnskabelige programmer. Gode eksempler på sådanne "videnskabelige ufologier" er Projekt Hessdalen i Norge ¹⁾ og BUFORA's Anamnesis Project. ²⁾

Desværre er meget af ufologien ikke videnskabelig, enten fordi forskerne (både skeptikere og troende) er forudindtagede, eller fordi de mangler den nødvendige ekspertise og ressourcer, eller begge dele. Det er en skam. Jeg har mødt både videnskabsfolk og ufologer og drøftet ufologi på videnskabelige kongresser. Med deres higen efter viden har de to "fløje" mere til fælles, end de måske umiddelbart tror.

Oversættelse:

for & kmh

Redaktørens noter:

1. Se www.hessdalen.org
2. Anamnesis = sygehistorie. Ken Phillips fra BUFORA arbejdede med Anamnesis Project sammen med den østrigske psykolog dr. Alex Keul. En af projektets konklusioner var, at ufovidner repræsenterede et bredt udsnit af befolkningen og ikke var udpræget fantasi-tilbojelige.

2. del bringes i næste nummer af UFO-Nyt.

(c) Crown copyright

LOOSE MINUTE

D/DIST/INTO 16/4/73

4 December 2000

DCDI
DG(R&T)
ADGE
DS(RAP) (FS ATC)
HQ MATO (OPS (LF) 1)
AD/DIS1

Copy to: AD/DISS

UNIDENTIFIED AERIAL PHENOMENA (UAP) - DISS REPORT

1. The DIS has received copies of UAP sighting reports from Sec(AS) for about 30 years. Until recently these have been filed with only a cursory look at the contents by DISS to discover whether anything of intelligence value could be determined. However, it was obvious that any value from the sighting data could only be derived by carrying out a Study of a significant sample of the reports. Consequently, over the past 2 years DISS, under low priority tasking, has compiled a database of information taken from reports received between 1987 and 1997, and has carried out an analysis based on data statistics. A report is now available. With the exception of DG(R&T), who receives the full report, other addressees are being provided with the Executive Summary only, which details the main findings of the Study. Should you require the full report, or parts of it, contact details are given on page 3 of the Summary.

2. The main conclusion of the Study is that the sighting reports provide nothing of value to the DIS in our assessment of threat weapon systems. Taken together with other evidence, we believe that many of the sightings can be explained as: mis-reporting of man-made vehicles; natural but not unusual phenomena, and natural but relatively rare and not completely understood phenomena. It is for these reasons that we have taken the decision to do no further work on the subject and will no longer receive copies of sighting reports.

3. In addition to this major conclusion, however, the study produced subsidiary findings which will be of interest to addressees. The potential explanations of UAP sightings, the characteristics of natural atmospheric phenomena and the consequences of sightings from aircraft will be of interest to those responsible for flight safety. Similarly the characteristics of some of the phenomena with respect to their detection on UKADR systems will be of interest to both the ADGE and flight safety staff. Finally, DG(R&T) will be interested in those phenomena associated with plasma formations, which have potential applications to novel weapon technology.

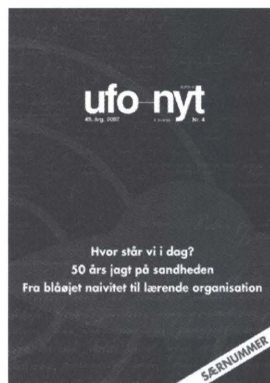
4. Although we intend to carry out no further work on the subject, we would value any comments you may wish to make on the report. Please direct such comments to AD/DISS. Finally, while most of the report is classified as only RESTRICTED UKEO, we hardly need remind addressees of the media interest in this subject and consequently the sensitivity of the report. Please protect this subject

UNCLASSIFIED
SECRET UK EYES ONLY

50 år med ufoer

SUFOI's store udgivelse om 50 års rapportarbejde skrevet af Toke Haunstrup. Rapporten er på 144 sider og velillustreret. Pris kun **kr. 180,-**

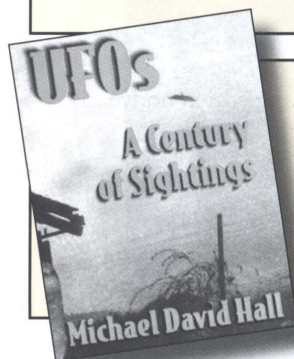
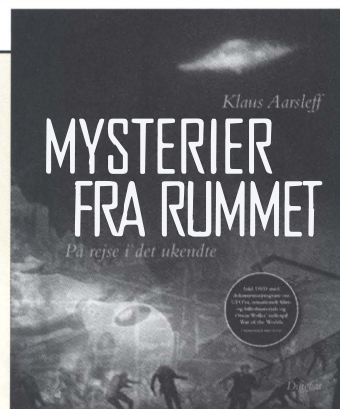
UFO-Nyt særunummer

UFO-Nyt nr. 4, 2007, er et særunummer med en kort (24 sider) og populær sammenfatning af bogen "50 år med ufoer". Særunummeret er skrevet af journalist Per Borggaard, der om nogen kender SUFOI og ufoernes historie i Danmark. **Kr. 79,-**

Mysterier fra rummet

Klaus Aarsleff beretter om nærkontaktoplevelser, rejser til ufokultens arnesteder og fortæller om kvæglemlæstelser, sælsomme rum-objekter og budskaber til og fra universets dybder. Første oplag af bogen er vedlagt en dvd med film- og fotomateriale, blandt andet fra SUFOI's arkiver. Dvd'en indeholder også en animeret udgave af Orson Welles' berømte radiospil *War of the Worlds*.

Klaus Aarsleff: *Mysterier fra rummet – På rejse i det ukendte*, inkl. dvd. **Kr. 269,-**

UFO'er gennem 100 år

Historikeren Michael David Hall fortæller i "UFOs: A Century of Sightings" om ufo-fænomenets historie fra 1896 til i dag. Hall, som leder Montgomery County Historical Society i Indiana, behandler sit emne med stor viden og uden overdrivelser.

UFOs: A Century of Sightings er på 375 sider, i stort format (21,5 x 28 cm), ill. **Kr. 329,-**

Bestillingskupon

Bestil ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede produkter og send kuponen til **SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå**. Ved bestillinger på kr. 250,- og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr er kr. 35,- (gælder ikke *UFO-Nyt* abonnement og *UFO-Nyt særunummer*).

Navn: _____

Adresse: _____

☐ Toke Haunstrup: <i>50 år med ufoer</i> ..... kr. 180,-	☐ <i>UFO-Nyt</i> årgang 2009
☐ <i>UFO-Nyt særunummer</i> (nr. 4/2007)..... kr. 79,-	(introtilbud til nye abonnenter)..... kr. 247,-
☐ <i>Mysterier fra rummet</i> (inkl. dvd)..... kr. 269,-	☐ <i>UFO-Nyt</i> 5 års abonnement
☐ <i>Universet – dødt eller levende?</i> ..... kr. 249,-	(2009-2013)..... kr. 1.535,-
☐ <i>Bad Astronomy</i> (engelsk)..... kr. 159,-	
☐ <i>UFOs – A Century of Sightings</i> (engelsk) kr. 329,-	☐ <i>Når du ser et stjernesud</i> (guide).....gratis

Afsender:

SUFOI
Postboks 95
6200 Aabenraa

Returneres ved varig adresseændring

DANMARK

16 KR. KGL. POST
DANMARK

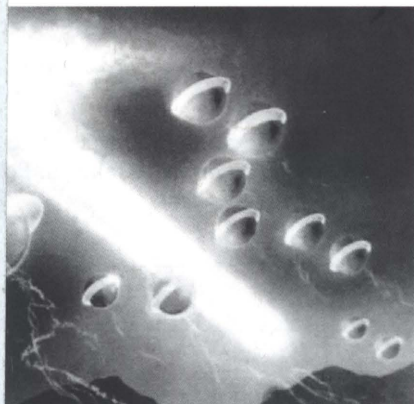
Stefan Roslund
Nybykroken 17 bv
S-163 70 Spånga

Når englehåret daler

(Foto: Dr. E. S. Ross, California Academy of Science, 1962)

gen af dette nummer af *UFO-Nyt* gammelt tidsskrift, hvor der var et om *UFO-Nyt*s læsere også skal have viser et velkendt fænomen, som "sommer" – det ligner en kæmpe stor, men er faktisk spindelvæv. Når edderkopperne anner nye kolonier, svæver de på deres spin. Spindet falder så, ofte efter lang tid, ned til jorden. Både edderkopper og mider kan bære kunststykke, og de kan bære meget på hjælp. Det var fx små edderkopper, der fandt den nye ø, Surtsey, da den var opstået syd for Island i november 1963.

er" er også blevet sat i forbindelse med de store UFO-observationer i 1950'erne. Det hævdes i flere ufo-bøger og -tidsskrifter, at vidner har set noget uforklarligt på himlen og derefter fundet hvide, lette tråde,

som klæbende. Fænomenet er blevet kaldt "englehår" og udlagt som et resultat af fremmede rumskibes fremdriftssystem. Ifølge ufo-litteraturen skulle der findes mindst 200 englehår-tilfælde. Der findes imidlertid ingen veldokumenterede rapporter, hvor vidner har set englehår dale fra et uidentificeret objekt, og hvor englehåret efterfølgende er blevet analyseret på et anerkendt laboratorium og erklæret for at være af ikke-jordisk oprindelse. Meget tyder på, at to uafhængige hændelser (observation af himmelfænomen og fund af "flyvende sommer") i overvejende grad er blevet kædet sammen.

SUFOI har gennem årene undersøgt sager med englehår, bl.a. i 1979 (se *UFO-Nyt* nr. 6/1979), da en mærkelig candyfloss-lignende substans dalede ned ved Stauning Lufthavn i Vestjylland den 30. september. Billedet viser et nærbillede af englehåret ved Stauning. En zoolog fastslog i sin tid, at der var tale om spindelvæv.

Kim Møller Hansen

Gratis nyhedsbrev

Vil du gerne modtage vores gratis, elektroniske nyhedsbrev UFO-Mail. Så klik ind på www.ufo.dk og tegn et gratis abonnement.